

Отже, вирішення питань щодо будь-якого регіону, району та організації просторового господарства неможливе без розуміння та правильного вміння використовувати методи аналізу, тому це необхідна умова не тільки для економістів, а ще й для людей інших спеціальностей. Загальнонаукові та традиційні методи мають тісний зв'язок та можуть переплітатися між собою. Як бачимо з наведеного вище аналізу, єдиного універсального методу аналізу просторової організації господарства не існує, а зазначені методи доцільно використовувати згідно поставлених задач.

Список використаних джерел:

1. Качан Є. П. Регіональна економіка [Електронний ресурс] / Є. П. Качан. – Режим доступу : <http://westudents.com.ua/glavy/83630-rozdl-3-naukov-metodi-analzu-ta-obruntuvannya-prostorovo-organizats-gospodarstva-y-ekonomichno-rozvitku-regonv.html>
2. Качан Є. П. Регіональна економіка [Електронний ресурс] / Є. П. Качан. – Режим доступу : <http://westudents.com.ua/glavy/83633-312-spetsaln-metodi-dosljdjenya.html>
3. Наукові методи аналізу просторової організації господарства й економічного розвитку регіонів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://pidruchniki.com/1418111138544/rps/naukovi_metodi_analizu_organizatsiyi_gospodarstva_ekonomichno_rozvitku_regioniv

Бугрім Д. С., к. психол. н. Крупський О. П.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Спираючись на міжнародний досвід, можна заявити, що головною складовою можливості національної економіки витримувати конкуренцію на зовнішньому ринку є підприємництво. Його розвиток має залежність від середовища зовнішнього ринку, в якому відбулося багато суттєвих змін:

- виділення індивідуальної споживацької поведінки;
- розвиток нових інформаційних та комунікаційних технологій;
- поширення конкуренції на світовому ринку.

Сьогодні присутня тенденція появи більш доступних товарів та підвищення рівню інформованості населення. Це призводить до значного зміни попиту, та змушує робити вироби індивідуальними. Наслідками цього процесу є зниження виробництва товарів за певними стандартами і збільшення на ринку частки товарів з особливими характеристиками.

В умовах становлення ринкового типу економіки в Україні розвиток підприємництва набуває значення основи економічного і соціального розвитку. З моменту, коли Україна здобула незалежність почалося поступове становлення підприємництва як окремого явища соціальної та економічної культури країни. За останні двадцять років підприємницька діяльність та умови її ведення зазнали суттєвих змін. Тож тепер розвиток підприємництва в Україні має такі основні тенденції:

- зростає кількість юридичних осіб та приватних підприємств;
- збільшується частка іноземних інвестицій у вітчизняні підприємства;
- розширяється сфера послуг (консультативні, юридичні, страхові, транспортні, туристичні, готельні, охоронні).

Однією з найважливіших тенденцій розвитку підприємництва вважається участь іноземних інвестицій у створенні та підтримці вітчизняних підприємств. На думку Єлісєєвої О. К.: «щодо інвестиційної привабливості нашої країни, то слід зазначити, що регіональні диспропорції в Україні за розподілом інвестиційних ресурсів характеризують регіональну політику як низькоефективну. Механізм державного регулювання не забезпечує мобілізації регіональних факторів та раціонального використання кожного з них. Не звертаючи увагу на те, що в останній час в Україні спостерігалася позитивна динаміка загальних факторів, наша країна на сьогодні є інвестиційно непривабливою. Це підтверджується результатами дослідження за різними методиками оцінки інвестиційної привабливості країн» [2].

Розвиток підприємства в Україні має багато проблем, серед яких необхідність розширити структуру поставок на внутрішній ринок товарів та послуг, створити ефективне конкурентне середовище, стимулювати розвиток інновацій, створити більшу кількість робочих місць та зміцнити регіональну економіку.

Отже, в Україні сьогодні існують проблеми, які є перешкодою для розвитку вітчизняного підприємництва. Їх вирішення буде забезпечене, якщо підвищити ефективність діяльності підприємств, розширити підприємницький сектор та зменшити тіньовий сектор.

Список використаних джерел:

1. Горбачевська О. В. Проблема підприємництва в економічній теорії / О. В. Горбачевська, Н. Н. Рим // Науковий вісник. – 2006. – №16.1. – С. 242–249.
2. Світове господарство і міжнародні економічні відносини // Вісник Дніпропетровського університету. – 2012. – Вип. 4. – С. 63–68.

Войчишена Ю. В.

*Национальный аэрокосмический университет им. Н. Е. Жуковского «ХАИ»
(Украина)*

**ПРОБЛЕМЫ ЕВРОПЕЙСКОЙ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ ИНТЕГРАЦИИ
В XXI ВЕКЕ**

Европейский Союз представляет собой довольно динамично развивающуюся интеграционную группировку, которая постоянно расширяет свои географические границы и предлагает странам-участницам новые форматы взаимодействия. Это неизбежно порождает новые проблемы «роста», которые накладываются на конфликты и дисбалансы, возникшие на предыдущих этапах интеграционного строительства в Европе. ЕС включает в себя 28 стран.

Проблема соотношения двух направлений западноевропейской экономической интеграции – все более полного объединения национальных хозяйств в единую региональную хозяйственную систему и территориального расширения интеграции – стала предметом анализа еще в 1960-е годы [1, с. 156]. Особенно она обострилась по мере продвижения границ ЕС на Восток Европы. Среди аспектов этой проблемы можно выделить усложнение механизмов координации внутри европейской группировки по мере расширения числа стран участниц. Если первоначальная «шестерка», в которой к тому же три крупнейших страны были примерно равны по численности населения, была во многом оптимальной с точки зрения управления, то уже к 1995 г. число членов ЕС выросло до 15. Два расширения ЕС в 2000-е годы довели число стран-участниц до 27 (а с 1 июля 2013 г. к ним добавляется 28-е государство – Хорватия). При таком количестве стран все сложнее достигать консенсуса даже по самым важным вопросам.

Следует добавить, что последние расширения ЕС шли в основном за счет менее развитых стран. Например, во вступивших в ЕС в 2007 г. Болгарии и Румынии размер ВВП на душу населения в расчете по паритетам покупательной способности валют составлял от среднего по ЕС-27 лишь 40 и 42 % соответственно. Наряду с этим увеличились и межрегиональные неравенства внутри стран-членов, в том числе даже в сравнительно благополучных государствах, поскольку некоторые районы в наименьшей степени выиграли от усиления глобализации. Самые проблемные страны ЕС обычно относят к развитым